121

3. YIL 25 MAYIS 1966 FİATI 100 KURUŞ

KARAOĞLAN

HAFTALIK RESİMLİ KAHRAMANLIK DERGİSİ

KARAOĞLAN - HAFTALIK RESİMLİ KAHRAMANLIK DERGİSİ
Sahibi ve Sorumlu Yönetmeni: SUAT YALAZ
Ankara Cad. 45. Güncer Han No. 19 İstanbul Tel: 273007

İLÂN VE ABONE ŞARTLARI: Arka Kapak (4 Renk Ofset Baskı): 1000 Lira
Ön İç Kapak: 700, Arka İç Kapak: 600, İç Sayfa: 500 Lira
Abone: Yıllığı 40, Altı Aylığı 22 Lira

Bayiler için müracaat adresi:
ANADOLU DAĞITIMI: Hürriyet Dağıtım Ltd. Şirketi Cağaloğlu, Emek Han 19. İstanbul.
İSTANBUL DAĞITIMI: İbrahim Kazma. Ankara caddesi, Vilayet Han. İstanbul.

DURAN OFSET BASIMEVİ - İSTANBUL, 27 71 34

Frenchie, dehşetle haykırarak tetiği çekti... Kurşun duvara saplandı. Fakat korkmuş olan ayı, iri pençelerini salladı...

çuvala doldurmağa başladı.

O sırada kutup ayısı yalanıp duruyordu. O bisküliler çok hoşuna gitmişti. Meseleyi yeniden tahkika karar verdi... Usulca binanın etrafını dolaşarak, kapıyı kokladı. Neyse, açıktı bu. İşi çok kolaylaşmıştı. Usulca içeriye girerek, ard ayaklarının üstünde kalktı. Evet. Masanın üstünde yine o sihirli teneke kutulardan biri duruyordu. Memnuniyetle homurdanarak, iri eliyle bunu kavradı ve bir bisküi aldı.

İçeri odada Bill durakladı. Dış odadan gelen sesi duymuştu. İri bir ayının çıkardığı gürültüye mi benziyordu bu-

Franchie, dış odada bir tenekenin yere düştüğünü duyunca telâşla başını kaldırdı.

— "Kim o?" diye fısıldadı.

Bill, hiddetle güldü. "Her halde ahçı. Bana bisküi yapıp, teneke kutuya doldurdu."

Frenchie, tabancayla işaret etti. "Kapıyı aç. Onu buraya çağır. Oyuna da kalkma."

DEHŞET

Bill kapıya gitti. Yana çekilerek, kapıyı birdenbire açtı.

Işıkta gözlerini kırpıştıran ayı, kapıyı doldurdu âdeta. Frenchie, dehşetle haykırarak, tetiği çekti.

Kurşun duvara saplandı... Fakat korkmuş olan ayı kükreyerek, iri pençelerini salladı.

Bill atılarak, Frenchie'yi olanca kuvvetiyle itti. Jock, tabancasını kaptı. O arada Bill de kapıyı öfkeli ayının yüzüne kapadı.

— "Frenchie'ye nişan al, Jock, Kapıyı da sakın açayım deme!"

Bill, pencereden dışarı atladı. Telâşla mutfağa koştu... Birkaç saniye sonra döndüğü zaman elinde ağzına kadar bisküi dolu bir teneke vardı.

İhtiyatla binanın kapısına yaklaştı. İçeride ayı dolapları parça parça etmekteydi.

Bill, içeriye yere birkaç bisküi attı. Sonra da dışarıya. Ayı, dört ayak vaziyeti alarak, bisküileri yiye yiye ilerledi.

Bill, duvara yapışmıştı... Bisküi tenekesini, hayvanın önüne, tâ ilerilere attı.

Bill, içeri girerken, ayı da tenekeye doğru koştu.

O sırada bütün kamp da ayaklanmıştı. Madenciler silâh sesini duymuş ve yataklarından fırlamışlardı. Ayı, bisküileri çabucak yiyerek, kendini ormana attı.

Bill, suratı asılmış olan Franchie'yi öne doğru iterek, "Onu ambara kapa, ahçı başı," diye seslendi. "Eğer ayı bisküiden hoşlanmasaydı, Frenchie aylıklarınızı alıp kaçacaktı..." Güldü. "Geceleri pencerenin önüne bir kutu bisküi bırakmalı."

Fakat o gece don oldu. Sabaha bütün ayılar gitmişti. Bütün sürü kuzeye doğru çıkmaktaydı. Genç ayı da böğürtlenlerle bisküileri unutmuştu... Şimdi memnun memnun fok yağını düşünüyordu.

Acı kokudan gözleri yanan ayı, kesik kesik bağırarak dört ayak vaziyeti aldı ve civardaki ormana dalıverdi...

5 YOLCU

— 17 —

Nicole'un su içmek için mutfağa inmiş olduğuna kendi kendisini inandırmağa çalışıyordu. Lake'in ithamlarının doğru olmaması için dua ediyordu.

Fakat doğruydu bunlar.

Tim, yataktan elini uzattı. Parmakları karyolanın altındaki kazığa dokundu.

Uyumak istiyordu, Tim. Gözleri kapanıyordu. Kendini zorlayarak, gözlerini açtı. Kımıldamadan yatmağa çalışarak, gözlerini cama dikti.

Yine de ümit vardı. Nicole merdivenlerden çıktığı takdirde, kendi kendisini kandıracak, onun uyuyamadığını, kakao yapmağa indiğini düşünecekti. Veya... Nicole gelip, kendisine bir şeyler anlatacak, Tim de ona inanacaktı.

Fakat iri bir yarasa uçarak pencereye geldiği zaman Tim de artık hakikatten kaçamıyacağını anladı. Yarasa pencerenin kenarına kondu. Hatları bulanıklaştı. Sonra... Nicole pencerenin önünde belirdi. Derin derin nefes alıyor ve memnun bir tebessümle geceye bakıyordu.

Tim, gözlerini kapadı. Nicole, usulca yatağa girdi.

Genç kadının uykuya daldığından emin olduktan sonra Tim uzanarak kazığı yakaladı. Bunu alarak yatakta doğrulup oturdu. Nicole, hafifçe kımıldandı. Genç kadının yüzüne vuran hafif ışık, Tim'in bütün cesaretini kırdı. Karşısındaki Nicole'dü. Karısı Nicole. Onu nasılö ldürebilirdi?

Sonra genç kadının ağzı hafifçe çarpıldı. Dudağında kan lekesi vardı. Nicole, uykusunda iğrenç bir şekilde güldü. Sanki kanlı bir rüya görüyordu.

Tim, dizleri üstünde doğrularak kazığı kaldırdı.

Birdenbire Nicole gözlerini açtı. Tim'in elindeki kazığı görerek, acı acı bağırdı. Genç adam, kazığı olanca kuvvetiyle indirdi. Nicole'un çığlığı uzun bir inilti halini aldı. Sonra kadının sesi kesildi. Şimdi odaya korkunç bir sessizlik hâkimdi.

★

— «Vampir, diyor.»

Yanında iki dedektif vardı. Bunlardan biri not tutuyor, biri de müstehzi bir tavırla Tim'i sorguya çekiyordu.

— «Fakat sözlerim doğru.» Işıkları yanan bu kalabalık odada hâdise genç adama daha da korkunç gözüküyordu. Yatakta yatan Nicole'un güzel vücudu bakılacak, hatırlanacak bir şey değildi artık. «Dr. Lake'e sorun.»

Lake, cesedin muayenesini bitirerek, üzüntüyle döndü.

Dedektif, «Bu şimdiye kadar duyduğum hikâyelerin en enteresanı,» dedi. «Doğrusu bunu itiraf etmek lâzım.»

BÜYÜK HEYECAN ROMANI

Tim, inatla başını salladı. «Dr. Lake de bunu tasdik edecektir.»

Yatak odasının köşesindeki muslukta ellerini yıkamakta olan Lake omuzunun üzerinden ona baktı. «Neyi tasdik edeceğim?»

— «Karımın vampir olduğunu...»

Lake, hayretle kaşlarını kaldırdı. «Saçmalama. Vampir diye bir şey yok ki.»

Tim ona doğru bir adım attı. Fotoğrafçı cesedin resmini alırken onun yanında bekleyen üniformalı bir polis genç adamı durdurdu. Mengene gibi eliyle onun kolunu tuttu.

Lake, ellerini kuruluyordu. Merhametle Tim'e baktı.

— «Fakat bu meseleyi bana sen açtın.» Tim, onun yanına gitmek için çırpınıyordu. «Kazığı da bana sen verdin.»

Lake'nin yüzündeki hayret dolu ifade Tim'in âni bir şüpheye kapılmasına sebep oldu. Genç adam tekrar öne doğru atılmak istedi ama dedektiflerden biri, üniformalı polisin yardımına koştu.

— «Nicole sana hücum etmişti. Bunu sen de biliyorsun. Hâdiseyi bana sen söyledin. Finch hanımın üst katında oldu bu. Johnny hakkında söylediklerini tekrarlasana. Sen.»

Lake, buz gibi bir sesle, «Neden bahsettiğini anlıyamıyorum.» diye cevap verdi. «Bana kimse hücum etmedi.» Dedektiflere bakarak tek kaşını kaldırdı. Onlara bu suretle Tim Carroll'un çıldırmış olduğunu açıkça anlattı.

— «Gel bakalım.» Tim'i

kapıya doğru sürüklemeğe başladılar.

— «Onlara söyle.» Tim'in sesi bir çığlık halini almıştı. Genç adam yalvardı, yakardı, bağırdı. Lake, sâkin bir tavırla ona bakıyordu. «Onlara söyle.»

Onu zorla aşağıya indirerek, polis arabasına bindirdiler. Otomobil hareket ederken Tim dönüp evine baktı. Bu suretle ihanete uğramış olduğuna bir türlü inanamıyordu. Aklı almıyordu bunu. Olan hâdise korkunçtu. Fakat bu, onu da geçmişti... Lake, çıldırmış mıydı acaba? Ona ne olacaktı?.

★

— «Yardımınıza teşekkür ederiz, Dr. Lake.»

— «Rica ederim.» Lake, dedektiflere bakarak, dostça bir tavırla gülümsedi.

— «Deminki hâdiseden dolayı özür dileriz. Fakat bu tip katiller polisin eline düşünce ne yaptıklarını bilmezler. Akıllarına geleni söylerler.»

Lake ciddi bir tavırla başını salladı. «Çok doğru.»

— «Eh, iyi geceler, Dr. Lake. İsterseniz sizi arabayla bırakalım.»

— «Hayır, teşekkür ederim. Biraz yürüyeceğim.»

Lake, memnun bir tavırla kaldırımdan ilerledi. Sokaklar ıssız ve sessiz, hava tazeydi. Lake, kendi kendine güldü. Her şeyi mükemmel bir şekilde halletmişti. Yazık ki meseleyi anlatacağı bir dert ortağı yoktu.

— «Bu kasaba iki doktora yetecek kadar büyük değil,» diye mırıldandı. Sonra neşeyle ilâve etti. «Ayn şekilde burada iki vampir biredn barınamaz.

Köşeye gelirken yine o aşina açlığı hissetmeğe başlamıştı. Bir kaç dakika sonra kanat çırparak, karanlık semaya yükseleceğini, kanını emmek için bir kurban arayacağını biliyordu.

O N B İ R

AŞK ilâhı, Tarot iskambilinden memnun memnun Tim Carroll'a bakıyordu.

Tim, ıstırapla, «Nicole,» diye mırıldandı.

Dr. Schreck, sararmış tırnağıyla çantasına hafifçe vurdu. «Bu isimde birini tanıyor musunuz?»

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

Beş yolcu yerlerinden kımıldamadılar. Sonra siyahlı adam âmirane bir tavırla başını kaldırdı. Yüzü yoktu onun. Yerini bir kuru kafa almıştı. O zaman beş yolcu dönüş olmadığını anladılar...

— «Onunla Fransa'da tanıştım. Onunla... onunla...» Meydan okurmuş gibi diğer yolculara baktı. Sonra da Schreck'e döndü. «Beşinci kâğıdı da açın.»

Dr. Schreck, istenileni yaptı. İskambili görünce kimse şaşmadı. Ezrailin çıkacağını hepsi de biliyorlardı.

Schreck, ağır ağır iskambilleri toplamağa başladı. Desteyi parmaklarıyla düzelterek, kendi kendine gülümsedi. Diğerleri gözlerini ondan alamıyorlardı. Birdenbire Tim Carroll'un tepesi atıverdi.

— «Bu ne mânaya geliyor?»

Jim Dawson, «Burada beş kişiyiz,» dedi. «Hiç birimizin de istikbali yok.»

Riff Railey, Dr. Schreck'i işaret etti. «Ya o?»

Franklyn Marsh eski kibirli tavırlarını takınmaya çalıştı. «Evet, ya siz doktor? Sizin istikbaliniz ne olacak?»

Schreck, ona sâkin sâkin baktı. Adam git gide kudretli bir hal alıyordu. İstasyonda özür dilermiş gibi kompartımana giren ihtiyar gitmiş, yerine başkası gelmişti. Her şey onun emrindeydi artık.

Franklyn Marsh'ın meydan okumasına cevap vermek istercesine, desteye tıpkı onların yaptığı gibi üç defa vurdu. İskambilleri karıştırarak, dört kâğıt çekti. Fakat bunlara bakmak, hepsin mâna çıkarmağa lüzum görmeyerek, beşinci bir kâğıt çekti.

Bu yine 13 numaralı iskambildi. Yani Ezrail.

Bill Rogers, «Hepimiz de» diye mırıldandı.

Jim Dawson, içini çekti. «Hepinizin de vaziyeti aynı. Bu kompartımandakilerin istikbali yok.»

Riff Railey'in o neşeli sesi bir gıcırtı halini almıştı. «Öyleyse bu tren...»

Bill Rogers, cümleyi onun yerine tamamladı. «Kazaya uğrayacak.»

Jim Dawson, ayağa fırladı. Frankleyn Marsh, onu kolundan yakaladı. «Ne yapacaksın?»

— «İmdat kolunu çekeceğim.»

— «Budala! Belki de kazaya bu sebep olacak.»

Jim Dawson, ağır ağır yerine oturdu. Diğerleri birdenbire Franklyn Marsh'ın sözlerinin her şey hakkında söylenebileceğini anladılar. Pencereyi açmak veya açmamak, ölümlerine sebep olabilirdi. Veya hattın üzerinde her hangi bir şey. Bir işaret direğine tırmanan bir çocuk... Vazifesi başında uyuyan bir adam... Devrilen bir ağaç... Demiryoluna doğru ilerleyen bir otomobil.

Bill Rogers, «Burada böyle oturup, bekleyemeyiz!» diye bağırdı.

Franklyn Marsh, müthiş bir öfkeyle Dr. Schreck'e döndü. «Ne biçim oyun bu? Bunu neden yaptın? Ne istiyorsun? *Sen* kimsin?»

Schreck, usulca cevap verdi. «Hâlâ anlamadınız mı?»

Tren, hızla bir tünele girdi. O zamana kadar kompartımandaki ışıkların yakılmamış olduğunu farketmemişlerdi. Karanlık hepsini yuttu adeta. Sonra tünelin ucundan hafif bir ışık sızdı. Bu ışıkta yüzleri beyaz birer leke gibi duruyordu. Sonra kompartıman aydınlandı.

Şimdi içerde beş kişi vardı. Sadece beş yolcu.

Tren hızla tünelden çıkarken Schreck'in yerinin boş olduğunu gördüler. Eğer kanepenin üzerinde duran Tarot iskambillerini görmeselerdi, Schreck'in kompartımana hiç girmemiş olduğuna inanacaklardı.

Beş yolcu birbirlerine korkuyla baktılar.

Tren, yavaşlamağa başladı.

Bill Rogers, fısıldadı. «Bir şey oluyor... Acaba ileride bir şey...»

— «Bradley'e mi geldik? Son istasyon oydu.»

— «Tamam, tamam» Bill Rogers gülerek camı indirdi. İçeri dolan hava onlara adetâ can verdi. Bill, pencereden eğildi, «Hiç bir şey gözükmüyor. Ama her halde Bradley'e geldik.»

— «Tabii... Başka ne olabilir ki?...» Franklyn Marsh, eski tavırlarını takınmıştı. «Yolculuğun sonuna geldik. Mesele bu kadar basit. Dr. 'Dehşet' şarlatanın biriydi.»

Eğilerek, eliyle Tarot destesini itti. İskambiller yere uçtu.

Tren, fren gıcırtıları arasında durdu. İstasyona gelmişlerdi.

Riff Railey, âlet kutusunu raftan aldı. Diğerleri de kalkarak eşyalarına uzandılar. Jim Dawson, hiç bir sebep olmamasına rağmen birdenbire güldü. Sonra hepsi birden konuşmağa başladılar.

— «Ne yolculuk değil mi?»

— «Her sefer böyle acaip bir tiple karşılaşamayız.»

Kapıyı iterek, teker teker perona indiler.

Henüz erken olmasına rağmen etraf acaip bir şekilde karanlıktı. Boş istasyonu hafif, garip bir ışık aydınlatıyordu, işte o kadar. Etrafta ne bir bina vardı, ne de bir ağaç.

Bill Rogers, usulca, «Anlamıyorum,» dedi. «Karımla kızım beni karşılamağa gelecekerdi.»

Rüzgâr olmamasına rağmen bir gazete uçarak onlara doğru geldi. Franklyn Marsh'ın bacağına sarıldı. Adam, eğilip bunu aldı. Gazeteyi tam atmak üzereyken, gözü başlığa ilişti.

«TREN İSTASYONDAN KALKAR KALKMAZ BİR MARŞANDİZLE ÇARPIŞTI. BEŞ ÖLÜ VAR..»

Beş yolcu korkuyla birbirlerine baktılar. Sonra da istas-

(Devamı 32. Sayfada)

SARI BÜYÜ

Karaoğlan, Çin'e gelir ve hemen kaçakçıların çetesine dahil olur. Çetenin başında, Çi-Li-Yen isimli bir kadın vardır ve Karaoğlan'a âşıktır. Fakat, Çi-Li-Yen, sözlüdür ve sözlüsü Sou-Tung da Karaoğlan'ı kıskanmaktadır.

Son-Tung'un kılavuzluğunda tehlikeli yolculuk yeniden başladı.. Songkoi ırmağı doğu Birmanyanın korkunç ormanlarından geçiyordu...
62
ÖĞLEYE DOĞRU VAHŞİ HAYVANLARLA DOLU BÖLGEYE GİRECEĞİZ. SEVGİLİNE GÖZ KULAK OL. TİMSAHLAR YEMESİN!
ONUN ÖĞÜDE İHTİYACI YOK! SEN DE BU TERBİYESİZLİĞİN HESABINI BABAMA VERMEĞE HAZIR OL. SOU-TUNG!
Song-Koi ırmağının denize döküldüğü yere gelmişlerdi. Artık tehlikeli bölgeye gelmişlerdi...
SOU-TUNG'UN BİZİ BU ORMANA SOKMASI HOŞUMA GİTMEDİ. BİR KÖTÜLÜK YAPMASINA MEYDAN VERMEMELİ. BAKALIM NE DÜŞÜNÜYOR..

Irmak, ormanın derinlerine girdikçe tabiat değişiyor, daha vahşi, daha korkunç bir hal alıyordu...
SOU-TUNG, SENİ KISKANIYOR. AKLA GELMEDİK KÖTÜLÜKLER DÜŞÜNEBİLİR. BABAMIN SARAYINA ULAŞINCAYA KADAR DİKKATLİ OLALIM.
Irmağın kıyısındaki bulanık sularda bir dalgalanma oldu. Timsahlar, tekneyi görmüşlerdi...

Ve şiddetli bir sarsıntı tekneyi havalan-dırdı.
AMAN! AMAN! TIM-SAHLAR SALDIRIYOR!
Tekneyi havalan-dırıp timsah-ların ortasına deviren, iri bir su aygırıya..
AAAAH!..

Timsahların ortasına dökülen korsanlar, korkunç çığlıklar atıyorlardı...
AAAAH! İMDAAAT!..
65
Çi-Li-Yen ve Karaoğlan, dönük tekneye tutunmuşlardı...
KORKMA, Çİ-Lİ-YEN. BURADAN AYRILMA SENİ KURTARACAĞIM.
Kimsenin ötekine yardım edecek hali yoktu. Korsanlar teker teker timsahlara yem oluyorlardı...
BU DA BENİM KISMETİME DÜŞTÜ. DÖĞÜŞMEKTEN BAŞKA ÇARE YOK!..
Karaoğlan, suya daldı. Timsahın yumuşak karnına kılıcını sapına kadar sapladı...

KARAOĞLAN, KURTULDUK. GÖZLERİME İNANAMI – YORUM.
BURADAN HEMEN UZAKLAŞA – LIM, Çİ-Lİ – YEN !..
Tehlike dolu orman Çi-Li-Yen'in kalbindeki heyecanı silemiyordu.
HER AN SANA DAHA ÇOK TUTULUYORUM. BABAM SENİ İSTEMEZSE KENDİMİ ÖLDÜRÜRÜM.
Geniş yapraklı bitkiler, koca gövdeli ağaçlar arasından dikkatle geçip ilerlediler.
YOLUMUZU ŞAŞIRMA – MAK İÇİN GÜNEŞİ HEP ARKAMI – ZA ALACAĞIZ Çİ-Lİ-YEN !..
Fakat...

KARAOĞLAN.!..
BİR PARS.!..
Hiç beklenmedik bir sırada pars, iki gencin üstüne atıldı...

Karaoğlan, hemen genç kızı ağacın gövdesine itip parsı karşılamağa hazırlandı...
KORKMA ÇI-LI-YEN.!.. BU KOCAMIŞ KEDİNİN İŞİNİ GÖRÜRÜM ŞİMDİ.
OH.!... BUDA AŞKINA... KARAOĞLAN'A BİR ŞEY OLMASIN...

Karaoğlan, kılıcına el atma-
ğa bile lüzum görmeden
parsı boğup atmıştı...
İŞTE BİR TANE DAHA... BU İŞ UZUN SÜRECEK. ÇİLİ-YEN'İN YANINA GİTMELİ.
Uzun otlar aralandı ve bir kaplan sivri dişlerini göstere-rek ilerledi...

Karaoğlan, fazla telaşa kapılmadan Çi-Li-Yen'i belinden yakalayıp yüksek bir baobap ağacına tırmandı...
HEMEN ŞU AĞACA TIRMANALIM ÇI-LI-YEN...
ORMANDAN ÇIKINCAYA KADAR BÖYLE KÖŞE KAPMACA OYNIYACAĞIZ...
SARAYA BİR ULAŞABİLSEYDİK.
SARAYIN BU ORMANDAN DAHA AZ TEHLİKELİ OLACAĞINI SANMIYORUM, AMA...
BABAM BENİ HER ŞEYDEN ÇOK SEVER. KAÇINCI DEFADIR HAYATIMI KURTARIYORSUN. BUNLARI ONA ANLATACAĞIM.

Vahşi hayvanların geçip gitmelerini beklerken uzaktan beyaz bir filin yaklaştığını gördüler...
BU VAHŞİ FİLLERDEN DEĞİL ÇI-LI-YEN!
İYİ BİLDİN. SARAYIN FİLLERİNDEN BİRİ... ÜSTÜNE BİNEBİLİRSEK BİZİ SARAYA GÖTÜRÜR!
Karaoğlan, fazla düşünmeden filin üstüne atladı...
Onu da Çi-Li-Yen izledi. Karaoğlan'ın yardımı ile kız da kazasız belasız, büyük beyaz filin sırtına oturabilmişti...
AFERİN, İYİ ATLADIN!

72
BU FİL BİZE SANKİ GÖKTEN İNDİ. BİR ORMANDAN HEMEN SIYRILI-VERDİK. BAKALIM BUNDAN SONRA NELER GELE-CEK BAŞIMI-ZA ?..
İŞTE BABAMIN SARAYI, KÜÇÜK SİGANFO..! KARA-OĞLAN, GELDİK..!
Yaşlı beyaz fil, adım-larını yavaşlattığı zaman karşıda bir Çin yapısı görünmüştü...
Tehlikeli ormandan çıkmışlardı, ama Kara-oğlan'ın içi rahat değildi...
HEPSİ NE İSE, AMA BABAN, BÜTÜN ADAMLARININ ÖLMESİ-NE VE YALNIZ İKİMİ-ZİN SAĞ KALMASI-NA PEK İNAN-MIYACAKLAR, Çİ-Lİ-YEN..!

ASLINDA ONUN, AFYONLARINI KORUMAK VE BÜTÜN DÜNYAYA YAYMAK İÇİN BENİM GİBİ BİRİNE İHTİYACI VAR, AMA...
AFYON MU ?.. BUNLARI SEN NEREDEN BİLİ_ YORSUN KARAOĞLAN ?..
ESKİ BİR SAVAŞÇIYIM. BİZİM GİBİLERİN KULAĞI DELİK OLUR...
Sarayın bahçe kapısında fil, kendiliğinden durmuştu. Bir kaç Çinli erin arasından geçtiler...
Fakat ana saray kapısında iki kılıç karşıladı onları...
BABAN BENİ ÇOK_ TAN HABER ALMIŞ ÖYLEY_ SE Çİ_ Lİ-YEN..

Nöbetçiler, içeri girmenin yasak olduğunu söyleyince Çi-Li-Yen şaşırmıştı...
BU EMRİ KİM VERDİ SİZE !..BEN, BÜYÜK MİNG'İN KIZI Çİ-Lİ-YEN'İM.
ARTIK MİNG'İN KIZI DEĞİLSİN, Çİ-Lİ-YEN!
74
Döndüler. Sesin sahibi Sou-Tung idi. Demek o da timsahlara yem olmamıştı...
YAPTIKLARINI BÜYÜK MİNG'E ANLATTIM YANINDAKİ GENCİN DE AFYON İMPARATORLUĞUNU BATIRMAK ÜZERE GELMİŞ BİR ÇAŞIT OLDUĞUNU SÖYLEDİM. ŞİMDİ İKİNİZİ DE TUTUKLU OLARAK ONA GÖTÜRECEĞİM! ANLIYOR MUSUNUZ?..
BEN TUTUKLU GİTMEM, YOLUMU AÇ! YOKSA SENİ TİMSAHLARDAN BETER EDERİM!
KARAOĞLAN! DÖĞÜŞME, BANA BIRAK!

Nöbetçiler, saldırınca Karaoğlan, vurmağa başladı...
BU TAHTA BACAKLARA GÜVENDİĞİNE PİŞMAN OLACAK-SIN, SOU-TUNG.
AAH!..
KARAOĞLAN, ARKADAN VURUYOR-LAR!..
Fakat, Çi-Li-Yen geç kalmıştı. Sürüdeki erlerden biri Kara-oğlan'ın ensesine bir topuzla vurdu...

76
BABA BEN GELDİM KIZIN Çİ-Lİ-YEN. GELDİĞİME MEMNUN OLMADIN MI?..
Karaoğlan'ı zindana atan, Sou-Tung, kızı babasının, Büyük Ming'in yanına çıkarmıştı.
Büyük reis Ming, gözünde hain pırıltılarla Sou-Tung'u dinliyordu...
KIZIN YABANCIYA ÂŞIK OLDU. GENÇ ADAMLA YATTI. ARTIK ONA GÜVENEMEYİZ, BÜYÜK MİNG!
ONA İNANMA BABA. ÂŞIK OLDUĞUM GENÇ BENİ ÖLÜMLERDEN KURTARDI. SANA SOU-TUNG'TAN DAHA FAYDALI OLACAK.
Ming'de en ufak bir yumuşama yoktu. Yılan ıslığı gibi bir sesle konuştu.
GETİRDİĞİN YABANCININ YARIN GÜNEŞ DOĞMADAN KÖPEKBALIKLARINA ATILACAK. Çİ-Lİ-YEN. BUNCA YIL SANA BÖYLE BÜYÜK BİR HATÂ İŞLEMEN İÇİN Mİ EMEK VERDİM. BUGÜNE KADAR Kİ BAŞARIMDA EN BÜYÜK PAY SENİNDİR. BÜTÜN ASYA'NIN TEK HAKANI OLMAK ÜZEREYKEN BÖYLE ÂDİ GÖNÜL MACERALARINA KALKTIĞIN İÇİN SEN DE ARTIK GÖZ HAPSİNDE OLACAKSIN. ŞİMDİ ODANA ÇEKİL Çİ-Lİ-YEN..!..

Güzel kız ise odasına değil, doğru zindana indi.
77
SOU-TUNG BUYURDU Kİ KENDİSİNDEN BAŞKA KİMSE HÜCREYE SOKULAMAZ!
AAH!
BENİ BUNA MECBUR ETTİN. HİÇBİR KİMSE UMURUMDA DEĞİL.
NÖBETÇİYİ ÖLDÜRDÜLER BU KİM OLABİLİR. O NE ?.. GELEN Çİ-Lİ-YEN !.. İŞLER BOZULDU GALİBA...
Genç kız, Karaoğlan'a durumu kısaca anlattı. Birlikte kaçmağa başladılar...
HEMEN BURADAN KAÇMALIYIZ! BENİ TAKİP ET!
Olanları duyan Sou-Tung hemen Ming'e koştu...
YÜCE MİNG! KIZIN YABANCI GENÇLE KAÇIYOR!
HEMEN ÖNLERİNE ÇIK SOU-TUNG. KAÇARLARSA SONUN DEMEKTİR. Çİ-Lİ-YEN'E BİR ZARAR GELMESİN.

Çi-Li-Yen, Karaoğlan'ın ısrarı üzerine onu, bütün afyon stokunun bulunduğu gizli depoya götürdü. Manzara dehşet verici bir şeydi...
78
BABAM BU KADAR AFYONU YIĞMAK İÇİN BÜTÜN HAYATINI VERMİŞTİ. AMA, SANA İNANIYORUM. BÜYÜK SU KANALINI AÇARSAK BUNLAR OLDUĞU GİBİ SARI DENİZE GİDER...
İNSANLIĞA BUNDAN BÜYÜK BİR KÖTÜLÜK DÜŞÜNÜLEMEZ Çİ-Lİ-YEN BUNLARI DERHAL YOK ETMELİYİZ!
Kız, bir kolu indirdi...
Depoyu, korkunç bir uğultu ile gelen deniz suları istilâ etmişlerdi...
ŞU İLERDEKİ KÖPEK BALIĞI HAVUZUNDAN GEÇERSEK BİZİ UZAKLARA GÖTÜRECEK HIZLI AKAN BİR IRMAĞA ÇIKARACAK KAPIYA ULAŞIRIZ.
GEÇERİZ, KORKMA. BENİMLE GEL...
AAH! KARAOĞLAN!
KALKTI-
Fakat bir adım atmadan Çi-Li-Yen
Sırtına bir ka

Çi-Li-Yen! VURULDUN MU Çi-Li-Yen!..
ÖLÜYORUM KARAOĞLAN!.. BENİ BIRAK İŞ İŞTEN GEÇMEDEN KAÇ HERYERİ SULAR BASACAK... SENİ SEVİYORUM!.. SENİ...
ÇOK ÜZÜLME DELİKANLI. ŞİMDİ SENİ DE ONUN YANINA GÖNDERECEĞİM...
Karaoğlan, Çi-Li-Yen'in cansız vucudunu bırakıp Sou-Tung'u karşılamağa hazırlandı.
SENİN ÖLÜM ÇIĞLIKLARINI DUYMAK BÜYÜK ZEVK VERECEK BANA SOU-TUNG!
İki güçlü kuvvetli insan aç köpek balıkları ile dolu havuzun dar kenarında bir ölüm-kalım savaşına giriştiler...
Sonunda sıkı bir yumruk SOU-TUNG'u kendi büyüttüğü köpek balıklarının ortasına attı.
AAAA!
KIZIM! Çİ-Lİ-YEN! SEVGİLİ YAVRUM, HERŞEYİM NE OLDU SANA!..

Ming, Asyaya hakim olma ülküsünün yanı sıra çok sevdiği kızını da öldüğünü görünce çıldırmıştı...
Milyonlarca altına bedel saraydan korkunç alevler göklere yükselirken derinden "Çi-Li-Yen. yavrum. Çi-Li-Yen!", diye bağıran Mingin çığlıkları geliyordu.
Irmağa açılan kapıyı, bulup çıkmak Karaoğlan için zor olmamıştı, ama iki gayretkeş çinlinin canına mal olmuştu...
Çi-Li-Yen! TAHLİSZİ KIZ! BU BAŞARIYI SANA BORÇLUYUM AMA ŞİMDİ YAŞASAYDIN ÇOK MUTLU OLACAKTIM...
Birkaç gün sonra, Çin Hindi'nden Hindistana giden bir yelkenli, dalgın bakışlı, az konuşan yakışıklı yolcusu ile denize açılıyordu...
SON

OKUYUCULARLA BAŞBAŞA

● **ALİ GÜNGÖR — HEREKE :**

«Ben Karaoğlan'ı diğer okuyuculardan daha fazla severim. Sorularıma cevap verirseniz çok minnettar olurum:

1 — Diğer dergiler gibi kupon biriktirip müsabaka tertiplenecek mi?

2 — Suat ağabey kaç yaşında?

3 — Eğer Suat ağabey vefat ederse Karaoğlan da mı vefat eder? Başkası Suat ağabey gibi yazar - çizer mi?

4 — Sizden Suat Yalaz'ın ve Karaoğlan'ın resmini rica ediyorum.

5 — Karaoğlan artist yarışması açar mısınız?

6 — Dergide «Suat Yalaz'ın bir sürü işi var, yetiştiremiyor» diyorsunuz. Onun gibi bir eleman yok mudur?

7 — Karaoğlan filmleri ileride çoğalacak mı? Ve Karaoğlan dergileri çıkacak mı?

8 — Derginin en sonuna renkli Karaoğlan ve artist resimleri basamaz mısınız?

9 — Sizden cilt istersem, Suat ağabeyden mi istiyeyim? Pul yerine para göndersem olmaz mı? Pul veya parayı mektubun içine koyup göndersem olur mu?»

Her Karaoğlan okuyucusu, Karaoğlan'ı diğer okuyuculardan daha fazla sevdiğini söylüyor, tabii bu da bizim hoşumuza gidiyor. Sağolun... Cevaplarımıza gelince:

1 — Yarışma tertip ederek okuyucu elde etmek prensibimizin dışındadır.

2 — Suat Yalaz 33 yaşındadır.

3 — Allah göstermesin. Böyle bir şeyi düşünmek bile bize üzüntü veriyor.

4 — Karaoğlan'ın renkli tablosunu gelecek hafta vereceğiz. Suat Yalaz'ın resmini de ilâvede bulacaksınız.

5 — Böyle bir şeye neden lüzum gördünüz, anlıyamadık.

6 — Suat Yalaz biliyorsunuz Karaoğlan'ın yaratıcısıdır. Karaoğlan'ın konularını o tesbit eder. Onun gibi elemanlar elbette var... Karaoğlan muhtelif kabiliyet ve kıymette arkadaşların birlikte çalışmalarıyla meydana geliyor. Herbirinin de şüphesiz vazifeleri ayrıdır.

7 — Elbette Karaoğlan filmleri ilerde çoğalacak. Başka dergiler de çıkarmayı düşünüyoruz.

8 — Karaoğlan'ın renkli resimleri her hafta ön kapakta veriliyor. Sinema dergisi olmadığımız için arka kapağa artist resmi vermeği düşünmüyoruz.

9 — Siparişlerinizin hangi adrese yollanacağını 119 sayılı Karaoğlan'ın 6 ncı sahifesinde bildirildi. Pulu mektubun içinde yollıyabilirsiniz. Parayı posta havalesiyle göndermeniz şarttır.

● **CEVAT YEŞİLTEPE — MALATYA**

Ödemeli işlem yapmadığımızı defalarca yazdık. İstediğiniz iki cildin tutarı olan 10 lirayı yollamanızı rica ederiz. Suat Yalaz'ın resmi için biraz beklemenizi istiyeceğiz.

★

Hepinize sevgi ve selâmlar...

KARAOĞLAN'IN OKUYUCULARINA HEDİYESİ

Birinci Karaoğlan filmi ALTAY'DAN GELEN YİĞİT'in bir hâtırası olarak ve okuyucularımızın arzuları üzerine, içinde KARTAL TİBET, SUAT YALAZ ve TÜLİN ELGİN'in renkli resimleri bulunan ve iyi bir kâğıda basılan

RENKLİ İLÂVEMİZİ GELECEK SAYIDA OKUYUCULARIMIZA VERİYORUZ !..

Gelecek hafta müvezzinizden «Karaoğlan» alırken, bu güzel ilâvemizi istemeyi unutmayınız...

RED KİT KERVANA HÜCUM

AYYY!
AMAN KIMILDAMA DOSTUM!
Chez Pierre
Berber
ÇOCUKLAR HAYATTA DAİMA ÇALIŞMALI!
!!!
OK
BAY RED KIT!.. SÜRÜCÜ KORKUNÇ BARROW'UN GÜRÜLTÜSÜNDEN DERS YAPAMIYORUM!!!
BİR BAKA-YIM..
HEEY!.. SEN ATINA BİN ARABAYI BEN SÜRECEĞİM!
OKU
?
15
DEEH! DEEH!.. HAYDİ İLERİİ!!!
OKUL

DUR BEN SÜRE-YİM!
?
OKUL
?!!
OKUL
BU MOLADAN İSTİFADE EDİP OKULUN ATLARINI DEĞİŞTİ-RELİM!
SENDE AMMA İŞE YARAMAZ SÜRÜCÜSÜN!
OKUL
AKŞAM...
KEŞİFTEN GELİYORUM. İLERDE KAMP KURABİLİRİZ!
ÇOK GÜZEL!
ATLARI SALIVERİN!
16

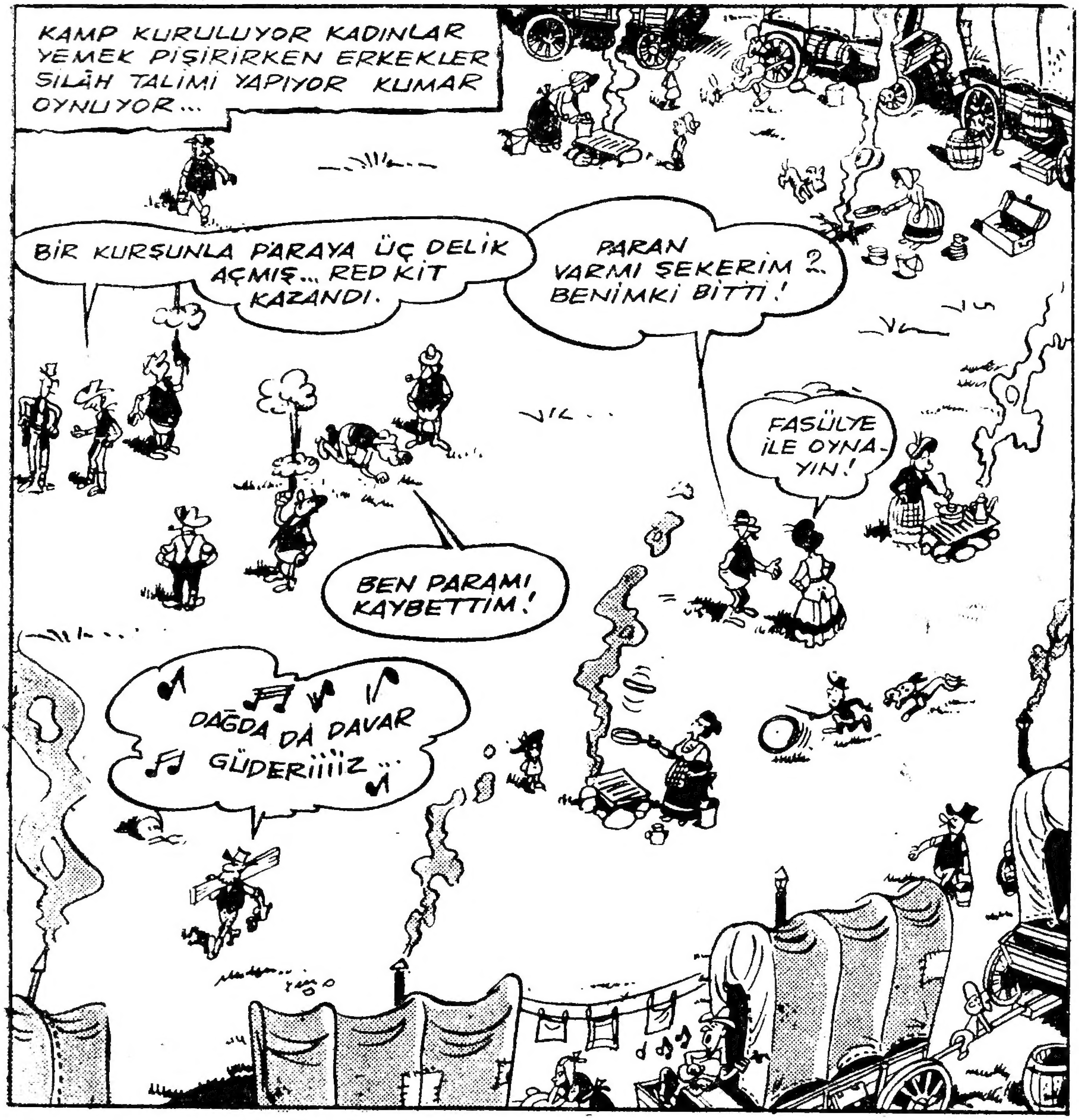
KAMP KURULUYOR KADINLAR YEMEK PIŞIRIRKEN ERKEKLER SILÂH TALIMI YAPIYOR KUMAR OYNUYOR...
BIR KURŞUNLA PARAYA ÜÇ DELIK AÇMIŞ... RED KIT KAZANDI.
PARAN VARMI ŞEKERIM ? BENIMKI BITTI!
FASÜLYE ILE OYNAYIN!
BEN PARAMI KAYBETTIM!
DAĞDA DA DAVAR GÜDERIIIIZ...

HEEY, KORKUNÇ BARROW!.. ŞU SIGARAMI KIRBAÇINLA DÜŞÜREBILIRMISIN ?

SRAK!
17

DEVAMI VAR...

VAY, VAY, VAY...

— Anne, ben bir daha Nuri'yle görüşmeyeceğim, dedi genç kız.

— Neden? dedi annesi. Sana kaba mı davrandı?

— Yoo, ama sözleri açık saçık şarkılar biliyor.

— Ne? Bunları sana söylemeye cesaret etti mi yoksa?

— Hayır, etmedi, ama ıslıkla çalıyor anne.

MİZAH

DEMEMİŞ Mİ?

Stadyumda çok önemli bir maç yapılacaktı. Derken gişeye iri kıyım biri yaklaştı. Yanında da kendisinden de iri bir başkası. Öndeki:

— Bana bir numaralı, dedi.

Gişedeki memur sordu:

— Arkadaşınız girmeyecek mi?

— Girecek tabiî, ama ona bilet almayacağım ki. O küçük kardeşim. Altı yaşında daha.

Memurun tepesi attı:

— Sen alay mı ediyorsun benimle be adam? dedi. Altı yaşında olur mu bu kazık gibi adam? Baksana boyu bile iki metreye yakın. En az yüz kilo... Sakalı da neredeyse en santim uzunluğunda...

Adam bunun üzerine yanındakine döndü:

— Sersem, ben sana sakallarını kes dememiş miydim?..

— Demek hücredeydin ve hiç çıkmadın?...

İHTİYAT

Trende... Yolculardan biri yanındaki yolcuya dönüp, «Affedersiniz, saat kaç acaba?» diye sordu.

Adam da çık yok... Bunun üzerine ilki sorusunu üç defa daha tekrarladı. Yine ses yok. Nihayet dördüncüsünde parladı:

— Bak delikanlı, saati sana söyliyeceğimi sanma. Çünkü ben saati söyleyince, teşekkür edeceksiniz, ahbap olup, sohbete dalacağız... Gara varınca, beni bara bir kadeh bir şey içmeye dâvet edeceksiniz... Ben de sizi altta kalmamak için evime çağıracağım... Orada kızımla tanışacaksınız. Kızım müthiş güzeldir. Tabiî ona âşık olacaksınız... Sonra evlenme teklif edeceksiniz. Oya delikanlı, benim saati bile bir adama kız vermeye hiç niyetim, yok anladınız mı?...

5 YOLCU

(6 ncı sayfadan devam)

yonda yeni birinin belirmiş olduğunu hissederek döndüler.

Şimdi kapıda siyahlı bir adam duruyordu. Aşina biriydi bu.

Franklyn Marsh, endişeyle fısıldadı. «Dr. Schreck mi bu?»

Ona cevap veren olmadı. Beş yolcu birbirlerine sokuldular. Sonra kapıdaki siyahlı elini kaldırarak onlara gelmelerini işaret etti. Bu uzun parmaklı el, Dr. Schreck'e aitti. Ama sanki el daha incelmişti. Siyahlının hali tavrı Schreck'e benziyordu fakat adam henüz yüzünü göstermemişti.

Beş yolcu yerlerinden kımıldadılar.

Sonra siyahlı adam amirane bir tavırla başını kaldırdı. Yüzü yoktu onun. Yerini bir kuru kafa almıştı. Karşılarındaki bir iskeletti.

Ozaman beş yolcu artık dönüş olmadığını anladılar.

Asıl adı ölüm olan Dr. Schreck, dönerek, ağır ağır ilerledi. Yolcular bir an tereddüt ettiler. Sonra da onun peşine takıldılar.

Ezrail, onlara damgasını basmıştı. Artık onun götürdüğü yere gideceklerdi.

SON

Dizgi ve Baskı : TÜRKİYE BASIMEVİ

BOBİZOROS
ŞU KOCA HAYVAN OCAK KENARINDA ISINIRKEN BEN NEDEN ODUN TAŞIYORUM Kİ?
GEL YARDIM ET, KEMİK YIĞINI!
SEN RAHAT TAŞIT OLURSUN!
BEN KOLAYINI BULDUM. BOBİ TAŞIYOR!
GETİR BAKALIM ODUNLARI BOBİ!
?
KIRKK!
RRR
DANGURR
HEM HIRPALANMIŞ HEM DE ÜŞÜTMÜŞ!
BOBİ BURADAYKEN HİÇ DE ZOR BİR ŞEY DEĞİL!
Doktor.
SON.

KARAOĞLAN'ın

26 inci cildi

TİYEN-ŞAN CANAVARI